

Duistere Fantasieën

Waarheid als een Koe over dat A.I. gedoe

OBSCURE OBJECTEN

Zij komen in Twee Soorten voor en zijn beiden afzonderlijk
evenzeer fascinerend als afschrikwekkend.
Obscure Objecten.

Het ene Soort is Verborgen.
Onttrokken aan ons oog. We hebben er geen zicht op.
Zij lijken niet te bestaan, maar zijn er tóch.
Onzichtbaar Gevaar.

Het andere Soort is Duister.
Donker kwa aard en intenties.
Naar en Kwaadwillend.
Duivels.

Zij hebben beiden iets gemeenschappelijks met elkaar.
Jij wilt met hén het Pad eigenlijk nooit kruisen.
Niet toevallig tegenkomen, noch opzettelijk ontmoeten.
Anders loopt het slecht met je af.
Een vrijwel vaststaand feit !

Desondanks blijft iedereen op zoek ernaar.

Je wilt pertinent dát kunnen vinden waarvan iedereen zegt
dat het onvindbaar is.
Je wilt ook kunnen ondervinden uit eigen ervaring en
observaties dat iets obscuurs ook tevens Duivels kan zijn.
Niemand gelooft geruchten; allen willen puur
onweerlegbaar bewijs daarvoor kunnen zien.

Curiosity Killed The Cat.

Velen zien nu juist dát aspect over het hoofd tijdens hun
Queeste.
De meesten hebben die vergissing niet kunnen navertellen.
Toch is ook dit hún Verhaal...

OER WERELDEN

Bestaan zij nog wel, die Oer Werelden ?
Plekken op Aarde die onaangeroerd zijn door Mensen.

Zijn wij - Homo Sapiens - overal al geweest ?
Staan onze voetafdrukken reeds op iedere lokatie op
Aarde ?
Of ..
Bestaan er wél stukjes Onbezoedelde en Originele Natuur ?
Wie het weet mag het zeggen.

Dan ben ik dus aan de beurt, nu.

Ja.
Er zijn plaatsen die de mens nog niet heeft bezocht.
Geen enkele homo erectus heeft ze gezien.

Zij zijn de Obscure elementen dichtbij huis.
Niet op afgelegen plekken in de Cosmos.
Nee. Vlakbij.
Desondanks onbereikbaar. Onzichtbaar. Onaangetast.

Wij gaan Op Zoek.
Sámen.
Naar die onontdekte werelden buiten onze Greep.

Neem wel een Airbag mee.
*You are in for a **Bumpy Ride** !!*

INLEIDING

Drie boeken en daarbij dus ruim duizend bladzijden lang had Roland gedacht dat HIJ onoverwinnelijk was in de vormgeving van een krachtige Cyborg die de Mensheid zou beschermen en de Wereld zou gaan redden.

Dat bleek een Illusie !

Kleinzoon Yaj had hem “opgesloten” binnenin een Virtual Reality Adventure Game die hij zijn Opa kado had gedaan voor diens verjaardag.

Oop had weer eens op een verkeerde knop gedrukt tijdens de installatie van de VR-AI console, waardoor Roland zo maar een Wereld van Fantasie en Verraad werd binnenge trokken zonder dat hij dat doorhad . Roland voelde zich daarbinnen als een Held.

Na een fors aantal heftige virtuele avonturen belandde Roland enige tijd later weer terug in de Realiteit. Hij beseftte op dat moment niet eens dát hij weer ‘terug’ was. Roland had goed gescoord tijdens zijn Opdrachten binnenin het Spel.

Helaas bleken de resultaten van al zijn inspanningen , en die van zijn team, niet van houdbare aard :

- geen Vrede in Oekraïne
- geen Machtswisseling in Noord Korea en China
- geen Strumpf die eindelijk tot zijn zinnen was gekomen
- geen Speciale Krachten als die van een Ziener
- geen Goddelijk Lichaam van een Cyborg
- geen jonge Nakomelingen van ‘zijn’ Heksen
- wél een Oude Kerel met rugpijnen in de ochtend
- wél een vergeetachtige oude baas die domme verhaaltjes verzor en opschreef
- wél Honden die steeds weer wilden Happen en Rennen én twee metaal- vretende wormen ...

Het Normale Leven leek opeens Zwaar. Roland leerde er wel weer aan wennen.
Totdat Yaj opnieuw met die console op de proppen kwam :

“ Thuis in Assen aansluiten “ en “ Ik help je wel daarbij “

Dit Boek - nummer vier én tevens de laatste in de serie - borduurt voort op de eerder drie boeken.

Het wordt warm aanbevolen om ook die te gaan lezen.

Een samenvatting van ieder eerder boek is te vinden helemaal aan het einde van dit deel. Door die eerst te lezen leer je de karakters kennen.

Het is echter niet noodzakelijk om dat te doen voor een goed begrip van dít vierde deel, dat bijna autonoom op zichzelf kan bestaan.

Dit is puur een werk van Fantasie dat geen connectie heeft met personen, plaatsen of dingen in de werkelijkheid van alledag.

Ieder suggestie dat er wel een connectie bestaat komt geheel en al voor rekening van de Lezer zélf.

U dénkt dat het zo is

Je pense donc je suis

DRUK OP DE STARTKNOP

“ Hee, Yaj, hoe zet je dat apparaat eigenlijk aan ? “ Roland was even de kluts kwijt.

‘ Toe nou, Oop, dat weet je toch nog wel ? Zó oud ben je nu ook weer niet. ‘

De jeugd heeft de Toekomst.

Roland dacht zelf juist altijd dat het de Cyborgs waren die de mensheid op het juiste pad zouden gaan brengen vanuit een gewelddadig verleden naar een vreedzaam vooruitzicht in diezelfde Toekomst.

‘ Even die grijze cellen aan het werk zetten, Oop. Kom op ! ‘

De jongeren hebben tegenwoordig een compleet andere kijk op de wereld dan die belegen tot oud-belegen Opaatjes. Cyborgs zijn voor hen niets anders dan pure fantasie. AI en VR vormen de nieuwe realiteit, ondanks hun virtuele aard.

Roland zag het verschil ertussen niet, maar kleinzoon Yaj legde het onderscheid - nogmaals - haarfijn aan hem uit ..

‘ Jouw Cyborgs zijn een *product van fantasie* , de AI en VR zijn de stuurprogramma’s daarvoor. Snap je het nu ? ‘

Roland knikte van ‘ ja’ terwijl hij er nog altijd niets van begreep. Een generatiekloof van dik vijftig jaar werkte ook niet mee bij het verkrijgen van een goed en evenwichtig onderling begrip.

Deze jongeman groeide op met totaal andere maatschappelijke concepten dan die van de Oude Baas. Cloud en Bitcoins bijvoorbeeld waren geen favorieten van Roland, terwijl Yaj ermee dweepte.

‘ Snel veel geld verdienen, Oop, dát kun je daarmee ...!
‘ klonk het heel enthousiast.

Ondertussen stond het grote beeldscherm vlak voor hun beider hoofden nog altijd compleet op zwart. Geen signaal, waarschijnlijk. Het apparaat gaf dit niet eens aan. Net zo goed zou het insteken van de stekker in de stroomvoorziening vergeten kunnen zijn geweest. Zó ‘dood’ leek dat beeld wel.

De suffe blik in Roland’s ogen zette Yaj aan tot actie. Het joch had door dat vandaag niet de meest scherpzinnige dag in het leven van zijn grootvader was.

‘ Je kunt dit allemaal ook opzoeken op YouTube, hè .
Maar ik zal het je dan toch maar alwéér een keertje
voordoen, Oop. Kijk, zó start het Ding op ..’

TERUG

Roland was opeens terug in de wereld die Hij voordien zo goed kende, die van de Cyborgs. Het voelde aan als thuiskomen na een lange inspannende en enerverende reis in den vreemde.

Een Warm gevoel. Heerlijk !

De discussie met zijn kleinzoon was langzaam uit zijn brein aan het vervagen, maar de essentie ervan was toch wel blijven hangen. Technieken waren inmiddels aanzienlijk verbeterd ten opzichte van voorheen. De upgrades waren allen al geïnstalleerd. Vooral op visueel gebied.

Voor een realistische beleving hoefde je nu geen helm meer te dragen. Zelfs zo'n 'dom pak' - volgens kleinzoon althans - hoefde niet meer gedragen te worden. Geen Man van Staal meer , of een robot, maar gewoon een normaal mens die wél nog altijd de buitengewone krachten bezat als die van een Cyborg alsmede die van een Ziener.

Roland was Roland. Maar.

Mogelijk sterker dan voorheen. Vooral Béter, zo vond Yaj.

‘ Je zult dat nodig hebben, Oop ...’ zo had Roland op de valreep nog gehoord.

De visuele simulaties werden nu direct in de ogen van de Speler geïnjecteerd middels Low Powered Laser. De hersenen pikten deze beelden dan op als een nieuwe realiteit, een realiteit waarin actie en inspanning werden gevraagd, nee zelfs geeist .

Hallucinaties en Dromen behoorden voortaan tot het Verleden.

Virtual Reality had het stokje overgenomen, aangedreven door de allerlaatste versies van de meest geavanceerde Artificial Intelligence modules die de wereld ooit zou kennen.

Het Spel was Echt, in de zin van ECHT, naar de beleavingswereld van de Speler erin. Gevangen in een web van simulaties die zich even grillig konden gedragen als een aangebrande heks op een rondzwevende rokende bezemsteel...

Echt of On-Echt bestonden simpelweg niet meer. Dergelijke ouderwetse terminologie was niet in staat om nauwkeurig te kunnen te beschrijven welk proces er precies gaande was tijdens de simulaties die AI had gegenereerd en die VR daaruit visueel in Beeld presenteerde.

Bestaan of Niet-Bestaan was daarbij irrelevant geworden.

To Be or Not To Be ging de vuilnisbak in. Shakespeare's uitspraken waren van generlei waarde meer voor de nieuwe generaties.

Alles was opeens Echt, tenzij het tegendeel kon worden bewezen.

Men - de nieuwe generaties - accepteerden het als een normale wetmatigheid : alles IS écht tenzij het dat níet is... Wie exact daarover het oordeel moest vellen, en op basis van welke criteria, werd daarbij volledig in het midden gelaten.

Tegenstanders van deze doctrine hadden geen poot op op te staan.

Dit alles leidde ertoe dat een Fantasie precies hetzelfde als de Werkelijkheid kon en mócht zijn.

Aldus was de Wereld gevormd waarin Roland werd geplaatst door zijn kleinzoon middels het simpelweg indrukken van een knopje op de VR-AI Console die door beiden vlak voordien was aangesloten op de gigantische 200 inch superLED televisie in Roland's woonkamer om de wereld van Geluid en Beeld te ervaren binnen het kader van exotisch genot en dat gemak en comfort van het eigen huis alsof het allemaal een nauwkeurige weergave van de Realiteit betrof.

Rolandje, Rolandje !
Hij had beter moeten weten .
Zó gaan dingen tegenwoordig toch ??!!

Eigen Schuld,
Dikke Bult ...

HET TEAM

In een hoekje van de kamer zag Roland een lichtpuntje knipperen. Dit soort afwijkingen hadden hem altijd al gestoord, en juist ditmaal in het bijzonder. Lampjes hoorden ofwel 'uit' te zijn, dan wel 'aan' in 'rood' of 'groen' of 'blauw', maar nooit continu knipperend.

Een normaal mens werd toch gék van knipperende lichtjes door flikkerende lampjes ; maar wát was tegenwoordig nog écht 'normaal' ?

Die complexe gedachte achter deze irritatie versterkte zijn antipathie tegen dit knipperlicht alleen nog maar meer.

Wat wás dit nu ?

Hij liep naar de hoek. Er stond een beeldscherm opgesteld, veel kleiner in grootte dan zijn led tv. Het ding had meer weg van een computer monitor volgens 'Old Style', zoals die dingen die hij ooit had verfoeid zo niet geháát.

Dat knipperen maakte hem altijd wat nerveus; het was als een 'vraag om input' en dus het teken als een 'eis tot actie'.

Wat wilde 'men' nu weer van hem, en waarom ?

Waarom HIJ ??

Onwillekeurig raakte Roland een toets aan. Het beeldscherm kwam tot leven. Er verscheen een bericht. Hoewel niet expliciet zo aangegeven meende Roland dat het tot hem gericht was :

KIES UW TEAM !

VERBAZING

Hij zag geen keuze menu op het scherm. Dat had hij wel verwacht, gezien de aard van de vraag die in beeld was verschenen.

Wat Nu ?

‘Ben ik dan toch te Oud geworden voor dit soort zaken ?

‘ Roland twijfelde hardop.

Hij raakte het beeldscherm aan en hoopte daarmee een touchscreen functie te activeren. Hij had goed gegokt. Er kwam een reactie. In de vorm van een Lijst.

Een lijst met Namen.

‘ Wie zijn dit allemaal ?’

De eerste namen kwamen hem compleet onbekend voor.

‘ Hoe moet ik kiezen, Wie moet ik kiezen, Waarvoor moet ik kiezen ? ‘

Dit laatste zei hij hardop, ingegeven door zijn twijfel en frustratie.

Er klonk een stem. Ditmaal een die hij al eens eerder had gehoord.

De BAL !

Dat geluid van die stem had binnenin die Bal geklonken, het restant van de Mars maan Deimos die ze allen gezamenlijk als team met hun wapens van haar aardappel omhulsel hadden ontdaan. De Bal was als laatste kerndeel van Deimos overgebleven. Roland had daarna poolshoogte genomen, en was de Bal binnengetreten.

Tóen had die stem geklonken ...

“ Maak Uw keuze eenvoudiger door éérs een Missie te kiezen, commander Roland ! “

Deze bekende stem galmde dit keer veel minder dan toen binnenin die holle en lege Bal. De stem suggereerde duidelijk een natuurlijke autoriteit door het gebruik van

zware en stabiele tonen tijdens het uitspreken van de woorden.

Een Generaal, misschien ? Militair, dat zeker !

‘ Uit Welke Missies kan ik kiezen ? ‘

“ Vanwege Uw staat van dienst mag U ditmaal zelf een Voorkeur aangeven. Zegt U het maar ...”

‘ Eh, eh, Boeven betrappen, vangen, opsluiten en bestraffen . Is dát iets ? ‘

“ Zoals U wilt. Specifieke instructies ontvangt U later. Kies Nu Uw Team !!”

‘ OK. Ik ga mijn best doen. U overvalt me wel wat hiermee. Vooruit dan maar ...’

Niet lang daarna had zijn Roland's lijst klaar, onderverdeeld in drie categorieën : *Prime - Support - Back Up*.

Hij had daarbij zorgvuldige afwegingen gemaakt.
Zijn ‘Oude’ en voormalige A-team behoorde zeker tot *Prime* groep, echter met enige aanpassingen vanwege persoonlijke omstandigheden.

Jake - zéker

Balthazar - absoluut

Lydia - beslist

Lisbet - onmiskenbaar

Roland vond dat L en HJ alsmede HJ-2 moesten worden ontzien. Die zouden de handen vol gaan krijgen met het opvoeden van de kids. Ook Agaath, Johan en Vrida waren erg druk in het échte eigen leven. Roland classificeerde hen allen dus in de *Back Up* groep , beschikbaar op afroep zodra écht nodig.

Nupinski en AnneMary bevonden zich nog altijd aan de achterzijde van de Maan, hetgeen voor hen een prima plek was. Zij vermaakten zich daar samen wel prima en konden wel van nut gaan zijn maar pas zodra bijzondere omstandigheden dat vereisten; zodoende werden zij eveneens in de *Back Up* status geplaatst.

Yaj en Nelly waren zeer van nut gebleken in de afgelopen perioden. Zij werden door Roland aan de *Prime* groep toegevoegd. Beiden hadden vaardigheden die het team goed kon gebruiken. Bovendien waren zij gemotiveerd om actief deel te nemen aan de komende acties ; zij hielden wel van een speciaal verzetje binnen hun toch al energieke leven.

Maersk, Strumpf, Kim Yo Jong en Yevgeny Petrovski vormden de sluitpost als *Support* groep. Hun kennis, macht en contacten zouden zeker zeer van pas kunnen gaan komen. Bovendien konden zij vanuit hun positie ook nog extra hulptroepen inschakelen en aansturen, indien nodig in het verloop van de komende team activiteiten.

Al met al een mooie lijst van namen. Met het nieuwe A-team bestaande uit de volgende personen :

Roland-Lydia-Lisbet-Nelly-Yaj-Jake-Balthazár .

Drie voormalige Cyborgs, een potente ex-Marinier, twee multi-getalenteerde ritselaars en één heel slimme meid.

Nu de Actie nog!

EXTRA

‘ Vergéét Jij niet iets ? ‘

De jonge stem klonk knalhard door zijn hoofd. Roland schrok ervan. Zo onverwacht was het contact met kleinzoon Yaj.

Roland keek om zich heen, maar Yaj zelf was in geen velden of wegen te bekennen.

‘ Wát dan ? ‘ Voor een buitenstaander leek het alsof Roland hardop in zichzelf sprak.

‘ Oop, toch. WAT DAN ?? Duh ... Denk eens even na ! ‘
kleinzoon op zijn best.

‘ Nou ? Zeg jij het maar, slimmerik. Jij wéét het toch ? Dus kom op, zeg ! ‘

Roland klonk daarbij een beetje knorrig omdat zijn vergeetachtigheid op deze leeftijd vaak genoeg en te pas en te onpas als mogelijk argument voor opkomende seniliteit werd gebruikt door deze jongere garde.

Yaj moest nog genoeg leren in het leven, zijnde 17 jaren jong. Zo zag Roland dat.

Dit joch dacht daar duidelijk anders over, daarin gesteund door zijn immer aanwezige ‘maatje’ A.I. die via het mobieltje Yaj bijstond in algemene wijsheden, continu, omdat die telefoon aan het joch kleefde als een natte onderbroek.

‘ Die WORMEN !!! Oop. Weet je nog ? Die doen OOK mee, he ! ‘

‘ Oh, shoot. Dat was waar. Die wormen waren er ook nog. Een presentje uit de Ruimte. Meegenomen uit een vorige Droom, Fantasie, Halucinatie, of wat het ook was geweest ...’

‘ VR Simulatie. !! Jij hebt er écht geen verstand van, hè.’ zo liet Yaj hem weten.

Roland bedacht zich geen moment en voegde de Wormen - 4 stuks in totaal - toe aan de lijst.
Wélke categorie eigenlijk ?

‘ PRIME ! ‘ was het antwoord van Yaj.

‘ OK. Zij zijn dan onze EXTRA versterking. Klein, fijn, maar krachtig. Top Spul ! ‘

De lijst was compleet. Yaj verdween uit zijn hoofd; het joch ging terug achter de console zitten in de woonkamer tegenover die giga-TV. Hij mocht alles aansturen vanaf afstand via een VR Simulatie. JA, JA. Dit zou best dikke pret gaan worden ..

NAPELS

De bevolking van de Italiaanse stad Napels was recentelijk ternauwernood ontsnapt aan een regelrechte ramp waarbij niet de vulkaan Vesuvius maar de Campi Flegrei tot een - weliswaar beperkte - uitbarsting waren gekomen.

De Napolitanen hadden nooit geweten wat hen echt boven het hoofd had gehangen.

De meesten wisten wel dat de Campi Flegrei een gevaarlijk gebied vormden. Dat de bodem onder hun eigen voeten minstens zo risicovol was deden zij nonchalant af met een schuddende beweging van de schouders.

So What ?

Men was heel wat gewend in Napels.

Enerzijds hadden zij het Beste Team van de Italiaanse voetbalcompetitie - naar hun mening - anderzijds was er De Camorra als dieptepunt binnen het dagelijkse leven in en rondom deze metropool van om en nabij de 6 miljoen zielen.

Hoogtepunten en Dieptepunten wisselenden hier stuivertje met elkaar; wekelijks zo niet dagelijks.

Je leerde er mee omgaan. Dat was het gedachtengoed van de doorsnee Napolitaan.

Life goes on ... Until it Stops ..

Velen hadden niets direct met de Camorra te maken. Anderen juist weer niet met dat voetbalteam van Napoli.

Het leven ging door met de regelmaat van de klok, in de sleur van het gewone leven. Gevaar was voor sommigen juist een aangename afwisseling op een saai of oncomfortabel leven...

De vulkaan deed daar niets aan af. De rookpluim die regelmatig uit de krater daarvan opsteeg gaf wel te kennen

dat er nog steeds iets aan het broeden en borrelen was, daar in de diepten van de Hel binnenin het onderste deel van die Berg.

De Goden zouden hen wel beschermen !Dát was de overtuiging van de Napolitaan.

Bliksem slaat nooit twee keer op exact dezelfde plek in, zo hielden hen die geen geloof in God hadden zich voor, hoewel dat geenszins steekhoudend was in deze situatie van die stad op een dergelijke plek...

Armoede was de grootste zorg in dit gebied. Heet, droog, kaal, ver weggelegen van het welvarende Italiaanse Noorden, een slechte persoonlijke moraal en te veel mensen op één plek zonder uitzicht op een aantrekkelijk leven.

De Baai van Napels was wondermooi. Echt iets voor toeristen. Maar een prachtig uitzicht zorgde niet bij iedereen voor voldoende brood op de plank.

Criminaliteit lag derhalve op de loer ; een veel gemakkelijker manier om 'rijk' te worden, door te roven van anderen en dat te pakken waarvan men meende dat het hen wel toekwam.

De Wet van de Sterkste heerste.

In teamverband werd dát nóg erger.

De Camorra was een Uitweg. Een soort van Tweede Economie.

Wie het 'bovengronds' niet redde, kon altijd nog 'ondergronds' gaan.

Vacatures genoeg bij die Boeven

De gemiddelde toerist had weinig last van de Camorra, zolang door hen bepaalde zones binnen de metropool maar werden gemedend. Er waren bepaalde wijken waar je je als vreemdeling in Napels nu eenmaal niet moest gaan begeven. Deed je dat wel, dan vróeg je zelf om de problemen !

Roland had zich voorgenomen om aan een aantal van dergelijke wijken eens persoonlijk een bezoek te brengen

ter inventarisatie van de lokale problematiek waarvan hij zichzelf had opgedragen om die te bestuderen, te catalogiseren, aan te pakken en op te lossen.

Hij had er zin in !

De rest van het Team óók.

Meppen !!

Daar zou het wel op uit gaan draaien, zeker weten ..

De Cyborg knokploeg was er helemaal klaar voor.

Yaj had de juiste plek al geregeld.

Actie !